

HAAG100 Schrijfwedstrijd

Wie durft?

Het schitterende jubileumboek staat vol met prachtige verhalen, verslagen, anekdotes en herinneringen. Maar er valt natuurlijk nog veel meer te schrijven over atletiek, hardlopen en HAAG. Dus: gooi die hardloopschoenen een avondje aan de kant, pak je pen, laptop of iPad en schrijf het verhaal dat al tijden ergens in je achterhoofd zit en schreeuwt om verteld te worden. Waar gebeurd of niet, als het maar over atletiek, hardlopen en/of Haag gaat. Een deskundige jury zal bepalen welk verhaal het best voldoet aan het criterium: dat loopt lekker!

Bij een wedstrijd hoort een prijs. De winnaar ontvangt het HAAG100 jubileumshirt en plaatsing van het winnende verhaal in Haagse Bluf nummer 3!

Spelregels:

- Kort verhaal, maximaal 500 woorden.
- Waar gebeurd of fictie.
- Inzenden als Word document voor 15 mei 2013 naar: redactie@haagatletiek.nl onder vermelding van Haag100 Schrijfwedstrijd, naam en telefoonnummer.
- Juryleden Ellen Oostvogel (redacteur), Lizzy de Wilde (journalist tekstschrijver) en Sandra Korff de Gidts (sponsor) kiezen het winnende verhaal.
- Over de uitslag kan niet gediscussieerd worden (en de juryleden zijn niet te beïnvloeden)

Ter inspiratie hiernaast een kort verhaal van Lizzy de Wilde.

Vochtig zand

Zou hij thuis zijn? De auto van zijn vrouw staat met een wiel op de stoep geparkeerd. Dat kan ze nog steeds niet, fatsoenlijk parkeren. Er beweegt niets. Ik veeg wat kruimels van tafel en aai gedachte-loos de kat. Het is mooi weer. Ontluikende lente. Zo heet dat toch? Ik heb frisse lucht nodig.

Ik doe mijn hardloopkleden aan, pak mijn sleutels en trek de deur stevig achter mij dicht. Ik jog de straat uit. Verderop negeer ik het knipperde oranje stoplicht en steek het drukke kruispunt over. Mijn kaken verstrakken, ik bijt op mijn tanden. Harder. De duinen in. Het smalle pad kronkelt omhoog en zit vol kuilen. Niet denken. Mijn handen zijn tot vuisten samengeballd. Ik voel hoe de spieren in mijn billen en kuiten zich aanspannen. Sneller. Ik kijk strak voor mij uit. De zee ligt links. Ik zie slechts een streepje groen water in mijn ooghoek. Ik hoor de golven omslaan. Ik ruik het zout. Zweet druppelt in mijn nek. Ik trek mijn jack uit, rol hem op en knoop hem om mijn middel. Dubbele knoop. Boem. Ik lig op de grond.

'Warm hè?'

Hij kijkt mij spottend aan, steekt een hand uit en trekt mij zachtjes overeind.

'Gaat het?'

Ik veeg het gruis van mijn broek en raap mijn zonnebril op.

'Mag ik een stukje met je meelopen?'

Een meeuw scheert over mijn hoofd en onwillekeurig krimp ik ineen.

Hij is dus niet thuis.

Het strandhuisje zorgt voor beschutting. De zon wint aan kracht en brandt op mijn rug. Ik voel zijn borstkas op en neer gaan en ruik een vage sigarettenlucht. Zijn handen zijn ruw en overal. Het vochtige zand plakt aan mijn vingers, mijn haar en zit in mijn oren. Paarden galopperen langs de branding. Mijn hart bonkt. Hij is bij mij.

Als ik thuis kom ligt de kat nog steeds roerloos op de bank. Een rozenknop is aarzelend opengegaan. Ik gooi mijn kleden op een hoop en stap onder de douche. Koud. Zo koud mogelijk. Klappertandend droog ik mij af en wikkel een rafelig badlaken om mij heen. Ik kijk in de spiegel en veeg wat mascara van mijn wang. In de keuken leun ik met een kop hete koffie in mijn handen tegen het aanrecht. Aan de overkant zie ik een vrouw in badjas de gordijnen dichtdoen. Hij is weer bij haar.